

Arrest

nr. 164 798 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART loco advocaat M. LYS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, geboren en getogen te Bagdad. U bent ongehuwd en leefde in Bagdad samen met uw vader, drie broers en drie zussen in de wijk Hay el Ghazaliya. Uw oudste broer woont bij uw grootouders in de wijk Hay el Kaheira. U bent een Sjiitische moslim. U noch iemand van uw familie, was politiek actief of verbonden met een militie. U verklaarde dat u sinds begin 2013 een eigen zaak had in koelkast –onderdelen. U runde de zaak samen met een arbeider in de wijk Sinak, het commerciële centrum van Bagdad. U verklaart dat onbekenden op 21 maart 2015 hebben geprobeerd u te ontvoeren.

U wilde naar huis en stond op de bus te wachten, toen er een jeep stopte en er iemand uitstapte die de weg vroeg. U had de indruk dat ze u stonden op te wachten. Terwijl u uitleg gaf, zag u dat er een

tweede persoon uit de auto stapte die een wapen droeg. U werd bang en zette het op een lopen. U nam een taxi en ging naar huis. U vertelde uw vader wat er gebeurd was. In de wijk Sinak waren er recent verscheidenen ontvoeringen gebeurd. Uw vader zei dat u niet meer kon terugkeren naar het werk. Hij was bang u te verliezen en /of heel veel losgeld te moeten betalen als u zou worden ontvoerd. U verbleef vervolgens in het huis van uw grootouders, waar ook uw oudste broer woont. Ondertussen werd uw vertrek geregeld. De buurman van uw zaak heeft alle onderdelen verkocht en de schulden betaald. Op 26 maart 2015 verliet u Irak en reisde u, in het bezit van uw eigen paspoort, naar Turkije. Ongeveer drie weken later was u in Griekenland. Vervolgens reisde u via Servië en Hongarije verder naar België, waar u op 01 juni 2015 een asielaanvraag indiende.

Bij terugkeer vreest u alsnog het slachtoffer te worden van ontvoering. Alsook stelt u te vrezen vanwege de regering omdat u het land heeft verlaten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw ID –kaart, uw nationaliteitsbewijs, de residentiekaart, de voedingsbonnenkaart (kleurenkopie), alsook de overlijdensakte van uw moeder.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging, persoonlijk, systematisch en daadwerkelijk op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees voor vervolging op het feit dat men zou gepoogd hebben u te ontvoeren (gehoorverslag CGVS p.6 e.v.). Echter, uw verklaringen terzake zijn zo vaag en zo onvoldoende gesubstantieerd, waardoor u niet heeft kunnen aantonen dat de door u aangehaalde poging tot ontvoering daadwerkelijk een poging tot ontvoering was. U gevraagd naar het motief van de ontvoerders, zegt u dat geen idee heeft wie ze zijn, maar dat het hen zeker te doen was om geld (gehoorverslag CGVS p. 8). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u een uitgesproken profiel heeft, waardoor u een verhoogd risico zou lopen op ontvoering voor geld. Immers, u had pas sinds twee jaar een kleine zaak voor koelkast-onderdelen.

Tevens verklaarde u dat u nooit eerder het gevoel heeft gehad dat u werd gevolgd of opgewacht, noch was er voordien een andere vorm van persoonlijke bedreiging of persoonlijke vijandschap (gehoorverslag CGVS p. 8). Opnieuw gevraagd waarom de ontvoerders er u hadden uitgekozen, verwees u naar twee ontvoeringen in de wijk Sinak. Daarbij stelde u, dat er over die ontvoeringen veel werd gepraat, omdat het slachtoffer verscheidene keren had aangegeven, dat hij het vermoeden had dat hij in de gaten werd gehouden (gehoorverslag CGVS p.7-8). Echter het loutere feit van te verwijzen naar die twee incidenten, is onvoldoende om wat uzelf betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.. Het volstaat immers niet dat u zelf denkt dat u persoonlijk gevaar loopt, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden. Als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees te ondersteunen kan er geen sprake zijn van het toekennen van internationale bescherming. U legt ook geen enkel bewijsstuk neer dat uw vrees kan ondersteunen.

U kunt dus niet aantonen dat u persoonlijk geïsoleerd werd. U verklaarde immers dat u op de bus stond te wachten, toen er een auto stopte en er iemand uitstapte die u de weg vroeg. Toen ook een tweede persoon uitstapte werd u bang omdat u zag dat hij een wapen droeg. U verklaarde expliciet dat hij niet het wapen op u gericht heeft (gehoorverslag CGVS p.8). Hieruit blijkt geenszins dat u een doelwit was.

Bijkomend moet ook worden gewezen op het feit dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u "in een bus kon vluchten" (zie vragenlijst overgemaakt aan het CGVS dd.05 augustus 2015). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer, dat u via kleine winkelstraatjes wegvluchtte en een "taxi" naar huis nam (gehoorverslag CGVS p.6). Deze inconsistentie doet zelfs afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beschreven incident waarop u uw asielaanvraag baseert.

Tot slot moet worden opgemerkt, dat er na uw vertrek geen bedreigingen zijn geweest ten aanzien van u of uw familie (gehoorverslag CGVS p.9), een gegeven dat enkel kan bevestigen dat u de ernst van wat u meende waar te nemen, overschat.

U maakt niet aannemelijk dat u effectief het slachtoffer was van een poging tot ontvoering of bij terugkeer een verhoogd risico hierop zou lopen. Moet hierbij worden opgemerkt dat u noch iemand anders uit uw familie een politiek profiel heeft (gehoorverslag CGVS p.4), of tot een religieuze minderheid behoort (gehoorverslag CGVS p.3).

Er is op dit moment geen enkele indicatie aanwezig waaruit zou kunnen blijken dat u in de toekomst omwille van een conventiegerelateerde reden of omwille van een andere reden ontvoerd zou worden.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van de Iraakse regering omwille van het feit dat u weg gegaan bent uit Irak (gehoorverslag CGVS p.9) kan kort vermeld worden dat u op een legale wijze en met uw eigen paspoort uw land verlaten heeft en er nergens uit uw relaas blijkt dat u in de toekomst problemen zal ondervinden met de regering (gehoorverslag CGVS p.5).

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen aangezien het documenten betreft die uw identiteit en verblijf in Bagdad aantonen, die hier verder niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt.

Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen

van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951, artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, "beoordelingsfout", artikel 26 van het KB van 11 juli 2003, "het gezag van de handelingen en artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322" van het BW en de rechten van verdediging.

2.1.2. Omtrent de weigering van de vluchtelingenstatus, wijst verzoeker op zijn profiel. Hij is sjiïet, had een relatief succesvolle zaak en kon een arbeider in dienst nemen. Verder is hij afkomstig van een familie in een goede financiële toestand en waarin iedereen werk had. Dit profiel wordt door verweerder niet betwist en wordt door verzoeker gestaafd aan de hand van identiteitsdocumenten, een woonstkaart, voedselbonnen en de overlijdensakte van zijn moeder.

Volgens verzoeker is het niet ongeloofwaardig dat hij niet precies weet wie zijn ontvoerders zijn. Hij verwijst naar informatie en leidt hieruit af dat het voor hem onmogelijk was om uit te maken of hij door een militie of criminele bende werd aangevallen.

Verzoeker vestigt de nadruk op zijn voormeld profiel en stelt dat hij, in tegenstelling met wat verweerder voorhoudt, weldegelijk een verhoogd risico op ontvoering vertoonde. Verzoeker wijst op informatie

inzake het objectieve risico op ontvoeringen in Bagdad. Meestal is het motief hierachter geld. Verzoeker hoorde spreken over ontvoeringen en kende personen die werden ontvoerd. Zijn subjectieve vrees wordt niet tegengesproken door de objectieve gegevens die ter beschikking zijn. Men kan dus niet verstaan op welke objectieve informatie verweerder het betoog steunt dat verzoeker het risico op ontvoering overschatte.

Het motief dat het vuurwapen niet op verzoeker werd gericht, is niet ernstig. Wanneer personen hem viseren met een wapen, kan hij zich bedreigd voelen. Dit geldt zeker wanneer hij vlucht en wanneer hem wordt gezegd dat hij bereikt zou worden.

Verzoeker bevestigt zijn op de DVZ afgelegde verklaringen. Vervolgens stelt hij dat de aangehaalde tegenstrijdigheid enkel kan worden verklaard door een misverstand bij de DVZ. Hij kon onmogelijk met de bus naar huis gezien hij juist werd bedreigd toen hij wachtte op de bus. In elk geval kan deze tegenstrijdigheid niet leiden tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Het uitblijven van bedreigingen tegen zijn familie ondermijnt verzoekers vrees verder niet. Zijn profiel maakt dat hij een hoger risico loopt dan zijn familie. Hij is een kleine ondernemer die zich elke dag door Bagdad moest verplaatsen.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en stelt dat aan de hierin opgenomen voorwaarden is voldaan. Hij legde documenten neer, hij legde samenhangende verklaringen af en deze verklaringen zijn niet in strijd met de gekende en relevante informatie. Verzoeker verwijst naar de mensenrechtenschendingen die sjiitische milities plegen. De ontvoeringen hebben niet enkel betrekking op soennieten doch treffen ook andere bevolkingsgroepen. Dit alles wordt bevestigd door de informatie van verweerder.

Volgens verzoeker schendt verweerder artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag waar geëist wordt dat hij een gegronde vrees voor systematische vervolging moet aantonen. Ook een eenmalige vervolging kan volstaan. Verzoeker vreest te worden ontvoerd door sjiitische milities die ook criminele activiteiten hebben. Deze activiteiten worden beschreven in informatie en niet betwist in de informatie van verweerder. Hoewel meestal soennieten worden geviséerd, worden ook andere bevolkingsgroepen getroffen. Ondernemers zijn vaker slachtoffer van ontvoeringen, ongeacht hun etnische of religieuze aanhorigheid. Verzoeker vreest te worden vervolgd als lid van een bepaalde sociale groep, met name *“de ondernemers in Bagdad”*. Volgens UNHCR is er geen intern vestigingsalternatief in Irak.

Verzoeker verwijst naar Franstalige rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verder wenst hij de informatie van verweerder aan te vullen en te nuanceren. De situatie is ingewikkeld. IS strijd met alle andere bij het conflict betrokken partijen en pleegt dagelijks aanslagen in Bagdad. Deze zijn gericht tegen de sjiieten en tegen de burgers in het algemeen. De milities hebben de effectieve controle over Bagdad. Er zijn confrontaties tussen het leger en de milities, die vaak in het voordeel van de milities uitdraaien. Verzoeker wijst op de toenemende macht van de sjiitische milities. Tegen hun wangedrag is geen bescherming mogelijk. In het Noorden van Irak bestaat er ook concurrentie tussen de sjiitische milities en de Koerden. Daarnaast zijn er spanningen tussen de sjiitische milities en de overige soennitische burgers of clans die zich niet aansloten bij IS. Dit alles leidt tot een situatie waarin iedere persoon, omwille van zijn behoren tot een religieuze of etnische groep, doelwit kan worden van gericht geweld vanwege de anderen. Verzoeker loopt als sjiitisch bewoner een verhoogd risico om slachtoffer te worden van de aanslagen van IS. Dit risico wordt nog verhoogd doordat hij zich dagelijks door Bagdad moet verplaatsen om te gaan werken.

2.1.3. Indien de ondernemers van Bagdad niet worden beschouwd als sociale groep, vraagt verzoeker in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst in deze andermaal naar zijn profiel en algemene informatie en betoogt dat hij riskeert te worden ontvoerd.

2.1.4. Verder betoogt verzoeker dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt hij, verwijzend naar rechtspraak van het HvJ, dat niet wordt betwist dat er in Bagdad een gewapend conflict plaatsvindt. Evenmin wordt betwist dat dit conflict gekenmerkt wordt door willekeurig geweld ten aanzien van burgers. Verzoeker wijst erop dat sommige van de overige, door het CGVS gehanteerde criteria niet zijn opgenomen in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en stelt dat twee van de in dit artikel vermelde criteria vervuld zijn, niet worden betwist en blijken uit de informatie van verweerder.

Verzoeker betwist niet dat met de mate van het geweld rekening moet worden gehouden. Hoewel de aard van de aanslagen mogelijk geëvolueerd is, staat het vast dat het geweld willekeurig is en dat eenieder riskeert hiervan slachtoffer te worden. Verzoeker citeert uit de informatie van verweerder. Verzoeker wijst erop dat Irak het meest door aanslagen met explosieven getroffen land is en haalt cijfers aan over het aantal incidenten en de slachtoffers in Irak en in Bagdad.

Verzoeker wijst op het aantal inwoners en de totale oppervlakte van Bagdad. Maandelijks vallen er meer dan 300 doden. Het CGVS geeft geen motief over waarom dit aantal, in verhouding met de totale bevolking, geen aanleiding geeft tot het bestaan van een ernstige bedreiging. Voor Bagdad waren er ongeveer 4000 doden door willekeurig geweld in 2015. Dit komt neer op *“tussen 0,5 en 1 burger op 1000”*. Verder verwijst verzoeker naar cijfers van *Iraq Body Count*. Volgens hem maakt het CGVS een beoordelingsfout door te stellen dat de frequentie van de aanslagen in 2015 is verminderd. Hetzelfde blijkt uit een analyse van het aantal slachtoffers. Volgens verzoeker is de veiligheidssituatie niet verbeterd en is het aantal slachtoffers niet beduidend lager dan in 2015.

Verzoeker betwist dat de impact op het leven van de burgers een criterium is dat verband houdt met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In ieder geval betwist hij de door het CGVS gedane conclusies en stelt hij dat deze in strijd zijn met de informatie van verweerder.

Volgens verzoeker heeft het conflict weldegelijk een grote impact op het Iraakse schoolsysteem. Hij citeert uit algemene informatie.

De gezondheidszorg is volgens verzoeker evenmin relevant in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook hier betwist hij echter de conclusie van verweerder. Het louter bestaan van gezondheidszorg volstaat niet om te concluderen dat het geweld geen impact heeft. Verder wordt in dit kader ook in de informatie van verweerder verwezen naar ernstige moeilijkheden. De conclusie in de bestreden beslissing is dus in strijd met deze informatie. Ook de informatie van UNHCR spreekt de bestreden beslissing tegen.

Dat het nachtelijk uitgangsleven werd opgegeven, de wegen open zijn en de internationale luchthaven operationeel is, sluit het bestaan van een ernstige bedreiging ook niet uit. Nergens blijkt dat het opheffen van het uitgangsverbod verband houdt met de verbeterde veiligheidssituatie. Ook het open zijn van de wegen en de luchthaven laat niet toe uit te sluiten dat er een ernstige bedreiging van het leven van de persoon van burgers is.

Ook de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen sluit dit niet uit. Ook dit moet overigens worden gerelativeerd. Verzoeker citeert uit de informatie van verweerder. Er blijkt dat er problemen zijn met de bevoorrading van drinkwater waardoor er een uitbraak van cholera werd vastgesteld in een deel van Bagdad. Dit heeft een grote impact op het publieke leven. Zulke criteria handhaven zou er bovendien toe leiden dat de toekenning van subsidiaire bescherming onmogelijk is voor eenieder die nog toegang heeft tot voedsel en water.

Dat de autoriteiten de politieke en administratieve controle nog in handen hebben kan inderdaad in rekening worden gebracht. *In casu* is dit echter niet zo. Verzoeker verwijst naar de informatie van verweerder en naar zijn eigen informatie. De controle is enkel formeel en niet effectief.

Dat verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN nog in Bagdad blijven, sluit evenmin de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) uit. Zeker wanneer deze organisaties opereren in de enige veilige zone in de stad (de internationale zone). Verzoekers levensomgeving is met deze zone op het vlak van de veiligheidssituatie niet te vergelijken.

Verzoeker verwijst naar de toestroom van (Iraakse) vluchtelingen in Europa en België. Het niveau van Iraakse asielaanvragers, en dus ook van personen die Irak ontvluchten, is fors gestegen. Uit deze statistieken kan niet worden afgeleid of die Irakezen van Bagdad afkomstig zijn. Maar ze laten *prima facie* wel toe te besluiten dat Irakezen massaal op de vlucht gaan. Het CGVS brengt geen cijfers of specifieke informatie naar voor om hard te maken dat er geen massaal vertrek van Irakezen uit Bagdad is. Dit is dus een blote bewering. Dat Bagdad veel vluchtelingen opneemt, sluit niet uit dat de bewoners van Bagdad op hun beurt de stad ontvluchten.

Dat er een relatief hoog aantal Iraakse asielzoekers vanuit België de repatriëring aanvroeg naar Bagdad, vormt volgens verzoeker geen aanwijzing voor de veiligheidssituatie aldaar. Hij citeert in deze uit de informatie van verweerder. Volgens hem zegt dit niets over zijn vrees en over de objectieve veiligheidssituatie. Men weet niets over de motivatie van de mensen die een terugkeer aanvragen. Evenmin weet men of de eindbestemming voor deze personen Bagdad is. Verder gaat de informatie over aanvragen tot terugkeer en niet over het aantal personen dat daadwerkelijk is teruggekeerd. Voorts begrijpt verzoeker niet waarom de informatie die per e-mail verkregen werd niet integraal werd opgenomen in het dossier. Geen enkele reden verantwoordt waarom het e-mailverkeer in kwestie aan hem niet werd overgemaakt. Daardoor zijn artikel 26 van het KB van 11 juli "2013" en de rechten van verdediging geschonden, kan verzoeker geen nuttige analyse van deze informatie maken en kan hij deze niet tegenspreken.

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de *UNHCR Position on Returns to Iraq*, herhaalt verzoeker dat de veiligheidssituatie sedert oktober 2014 niet structureel is verbeterd.

Verzoeker uit voorts kritiek op de informatie omtrent het asielbeleid van andere Europese landen inzake asielzoekers uit Bagdad. Deze vormt geen ernstige studie, bevat geen beschrijving van het gehele beschermingsbeleid van de betreffende landen en verwijst niet naar nuttige rechtspraak inzake dit beleid. Verder worden de e-mails waarop dit stuk gesteund is niet meegedeeld, zonder dat de redenen hiervoor worden uiteengezet. Dit vormt andermaal een schending van artikel 26 van het KB van 11 juli "2013" en de rechten van verdediging. Verzoeker kan de informatie niet nuttig analyseren en kan deze niet nuttig tegenspreken.

Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing eveneens artikelen 2 en 3 EVRM. Hij is van mening dat hij zich overeenkomstig de criteria zoals gehanteerd door het EHRM bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld waarbij zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of zijn persoon.

2.1.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing minstens te vernietigen gelet op de aangetoonde beoordelingsfouten en schending van de motiveringsplicht. De stukken bij het verzoekschrift kunnen onmogelijk worden geïnterpreteerd in die zin dat er in Bagdad geen risico bestaat op de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger "*zonder het gezag van de handelingen te schenden en artikel 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek*".

Verzoeker stelt voorts dat verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Hij citeert artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), verwijst naar rechtspraak van de RvV en betoogt dat de bestreden beslissing niet is gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. De "*COI Focus van 6 oktober 2015*" bevat enkele URL's die niet worden genoemd. Alle informatie afkomstig van het internet heeft daardoor geen referentie. Bovendien zijn veel referenties van de e-mails niet overgenomen in de "*COI Focus*" en wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de RvV. Dat deze bronnen werden verzameld om algemene informatie in te zamelen doet geen afbreuk aan het gegeven dat artikel 26 van het PR CGVS geschonden is aangezien deze informatie *in casu* op een individueel geval wordt toegepast.

2.1.6. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker informatie over de situatie in Irak (bijlagen 3-12, 17-24) en informatie omtrent het aantal asielzoekers in Europa (bijlagen 13-16) bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1).

2.1.7. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota bijkomende informatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8, bijlagen 1-8).

Ten eerste wenst hij een update neer te leggen van de mate van het geweld. Ten tweede wenst hij aan te tonen dat Bagdad de meest getroffen regio is. Het geweld wordt er gekenmerkt door het feit dat men in het merendeel van de gevallen niet weet wie ervoor verantwoordelijk is. Ten derde blijkt volgens verzoeker dat de meeste incidenten plaatsvonden in Bagdad-stad. Verder blijkt uit de informatie dat de mate van het geweld de laatste maanden nog gestegen is. Tevens blijkt dat IS opnieuw zelfmoordaanslagen pleegde in Bagdad. Verder blijkt dat de sjiiitische milities meer en meer controle krijgen over Bagdad.

2.2.1. De artikelen 1319 tot 1322 van het BW hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst. Zij hebben geen betrekking op de bewijswaarde van stukken bij de beoordeling van een asielaanvraag (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hoe de voormelde artikelen van toepassing zouden kunnen zijn op de bovendien louter algemene informatie bij het verzoekschrift, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt.

2.2.2. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 en de rechten van verdediging omdat bepaalde informatie niet werd opgenomen in het administratief dossier en aan hem niet werd overgemaakt.

Verzoekers betoog mist vooreerst echter kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde “COI Focus” slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (administratief dossier, map 'landeninformatie'). In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dat bepaalde e-mails niet integraal in het administratief dossier zijn opgenomen en dat deze e-mails aan verzoeker niet werden overgemaakt, dient voorts te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij dit artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p.4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: “(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde informatie – die algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad en het beleid dienaangaande van andere landen bevat met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen onvoldoende worden gepreciseerd, kan voorts verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak *Sufi and Elmi v. the United Kingdom* (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that

where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde informatie inhoud is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, naar hun hoedanigheid en naar concrete e-mails. De informatie die aangehaald wordt in voormelde landeninformatie blijkt consistent te zijn met de andere hierin opgenomen informatie, alsook met de informatie die in het verzoekschrift en bij aanvullende nota wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde landeninformatie werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat, het voorgaande mede in acht genomen, geen enkele bepaling het CGVS verplichtte om de informatie waarover het beschikte automatisch aan verzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de beslissing. Verzoeker had overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte via dit inzagerecht over de mogelijkheid om de betreffende e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Verzoeker vroeg op 10 december 2015 een kopie van de stukken die hij dacht nodig te hebben voor het indienen van onderhavig beroep en ontving deze kopie nog diezelfde dag (administratief dossier, stuk 1). Indien hij van oordeel was dat hij, om de kwetsieuze informatie op een nuttige wijze te kunnen analyseren en om deze op een nuttige wijze te kunnen tegenspreken, de e-mails en de telefoonverslagen nodig had en indien hij aldus van oordeel was dat hij zich niet kon verdedigen zonder over deze informatie te beschikken, had hij nog ruimschoots de kans om (de dienst advocaten van) het CGVS hiervan in kennis te stellen en deze informatie alsnog op te vragen. Verzoeker liet echter na dit te doen. Gezien het voormelde recht op inzage enkel geschiedt op aanvraag, heeft verzoeker dan ook geen belang bij het heden geopperde argument dat hij hierin niet automatisch inzage kreeg.

Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze hij de rechten van verdediging *in casu* geschonden acht. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.6. Verzoeker stelt in zijn land van herkomst wanneer hij stond te wachten op de bus slachtoffer te zijn geweest van een poging tot ontvoering. Hij legde omtrent deze poging tot ontvoering, nochtans het enige en cruciale element in zijn asielrelaas, echter tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde hij omtrent de wijze waarop hij kon ontkomen: *"Ik kon in een bus vluchten en zo uit de handen van de ontvoerders blijven"* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing verklaarde hij tijdens het gehoor bij het CGVS echter dat hij kon ontkomen door via kleine winkelstraatjes weg te vluchten en door vervolgens een taxi naar huis te nemen. Nog daargelaten dat het inconsistent is om enerzijds zijn verklaringen in de vragenlijst te bevestigen doch deze anderzijds af te doen als een misverstand, dient te worden vastgesteld dat verzoekers voormelde verklaringen in de vragenlijst duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Dat deze zouden berusten op een misverstand, kan aldus niet worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker aangaf de tolk die hem bij het invullen van de vragenlijst bijstond goed te begrijpen en geen bezwaar had tegen deze tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Tevens ondertekende hij zijn verklaringen in de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Arabisch. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS gaf verzoeker bovendien aan dat het gehoor bij de DVZ (alwaar de vragenlijst werd ingevuld) goed was verlopen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2). Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop hij aan zijn ontvoerders kon ontkomen, maakt dat aan de beweerde poging tot ontvoering geen geloof kan worden gehecht.

Zelfs indien hieraan geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog toont verzoeker geheel niet aan dat hij ingevolge de aangehaalde feiten bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst nog zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Nergens kan uit verzoekers verklaringen immers worden afgeleid dat zijn belagers om enige reden specifiek verzoeker als slachtoffer op het oog hadden of dat de poging tot ontvoering zou kaderen in een persoonsgerichte vervolging. Integendeel blijkt verzoeker niet over objectieve en concrete aanwijzingen te beschikken dat hij, om welke reden dan ook, persoonlijk en blijvend zou worden geviséerd door zijn belagers. Verzoeker kende immers nooit eerder enig probleem, had geen persoonlijke vijanden en werd nooit eerder gevolgd, bedreigd of benaderd. Voorts wist hij niet wie zijn belagers waren en bleek hij slechts te vermoeden dat zij criminelen, leden van een milizie of terroristen waren. Verder stelde hij zelf niet te weten waarom er tegen hem een poging tot ontvoering werd ondernomen.

Daarenboven gaf hij uitdrukkelijk aan dat hij niet de indruk had dat zijn belagers hem kenden. Voorts werd er geen wapen getrokken of op hem gericht (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7-9; vragenlijst, nr.3.5. en 3.9.). Al deze elementen wijzen erop dat, zo verzoeker al slachtoffer zou zijn geworden van een poging tot ontvoering, de daders een lukraak doelwit kozen en verzoeker niet trachtten te ontvoeren in het kader van een persoonsgerichte vervolging. Dit wordt eveneens bevestigd door de vaststelling dat noch verzoeker, noch diens familieleden in Bagdad nadien ooit nog iets vernamen vanwege de daders of met betrekking tot de poging tot ontvoering (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende poging tot ontvoering op verzoekers persoon. Minstens volstaan zij om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan op heden nog enig probleem zou kennen bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Wat betreft uw vrees ten aanzien van de Iraakse regering omwille van het feit dat u weg gegaan bent uit Irak (gehoorverslag CGVS p.9) kan kort vermeld worden dat u op een legale wijze en met uw eigen paspoort uw land verlaten heeft en er nergens uit uw relaas blijkt dat u in de toekomst problemen zal ondervinden met de regering (gehoorverslag CGVS p.5).”

Deze motieven zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zou riskeren met de Iraakse autoriteiten.

Dat verzoeker, een sjiit, louter ingevolge zijn voormalige profiel als ondernemer door sjiitische milities zou dreigen te worden ontvoerd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst, kan evenmin worden aangenomen. Vooreerst blijkt uit zowel uit de informatie in het administratief dossier als de door verzoeker bijgebrachte informatie zoals vermeld *sub* 2.1.6. en 2.1.7. dat de ontvoeringen voornamelijk soennieten tot doel hebben. Ook verzoeker stelt in het verzoekschrift dan ook uitdrukkelijk dat bij zulke ontvoeringen meestal soennieten worden geviséerd. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker slechts een voormalige, kleine ondernemer is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij een uitgesproken risicoprofiel vertoont om te worden ontvoerd. Verzoeker had een winkel waarin slechts één arbeider werkte. Bovendien was deze winkel niet eens zijn eigendom doch werd deze door hem gehuurd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4, 9). Tevens dient te worden herhaald dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende poging tot ontvoering op verzoekers persoon en dat hoe dan ook niet kan worden aangenomen dat deze poging tot ontvoering specifiek tegen zijn persoon was gericht en kaderde in een persoonsgerichte vervolging. Eveneens dient te worden herhaald dat verzoeker duidelijk aangaf dat hij nooit enig ander probleem kende. Gezien verzoeker aldus nooit eerder enig probleem kende ingevolge zijn religie en voormalige beroepsactiviteiten als kleine ondernemer, kan niet worden aangenomen dat hij ingevolge hiervan bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst plots wel problemen zou dreigen te ondervinden. Verzoeker toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden ontvoerd door sjiitische milities.

De door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen of weinig gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Het voormelde geweldspatroon in Bagdad blijkt tevens uit de informatie zoals gehanteerd door verzoeker en zoals weergegeven *sub* 2.1.6. en 2.1.7. Ook uit deze informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad-stad – minstens formeel – stevig in handen hebben, dat zij hierin worden bijgestaan door de aldaar aanwezige sjiiitische milities, dat deze milities een groeiende macht hebben en dat deze milities zich bezondigen aan tal van – voornamelijk jegens de soennitische bevolking gepleegde – misbruiken en mensenrechtenschendingen. Tevens blijkt hieruit duidelijk dat de stad Bagdad geenszins wordt belegerd door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat deze organisatie op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Integendeel wordt in de informatie zoals vermeld *sub* 2.1.7. meermaals gesteld dat IS/ISIL/ISIS niet langer bij machte is om territorium te veroveren of te behouden. Verder wordt in verzoekers informatie bevestigd dat IS/ISIL/ISIS door de versterkte aanwezigheid en vergrote macht van de sjiiitische milities in Bagdad minder complexe en zware aanslagen pleegt en kan plegen. Wel blijkt hieruit dat IS/ISIL/ISIS ingevolge het onvermogen om terreinwinst te boeken of terrein in handen te houden zich in de provincie terug meer tracht toe te leggen op (al dan niet complexe) terroristische aanvallen.

Waar verzoeker een aantal cijfers hanteert inzake het aantal aanslagen en slachtoffers in zijn land en regio van herkomst en een betoog voert inzake de mate van het geweld aldaar, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verweerder met recht repliceert dat deze cijfers niet enkel het aantal slachtoffers

van willekeurig geweld weerspiegelen doch tevens de slachtoffers van vormen van doelgericht geweld. De cijfers die verzoeker hanteert hebben daarenboven doorgaans betrekking op de situatie in Irak en de provincie Bagdad in het algemeen en niet op de stad Bagdad in het bijzonder. In deze dient te worden herhaald dat de provincie Bagdad een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer heeft met een bevolking van meer dan 7.000.000 inwoners waarvan 87% in Bagdad-stad woont. De door verzoeker gehanteerde cijfers tonen op zich hoe dan ook niet aan dat de situatie in Bagdad-stad dermate ernstig zou zijn dat aangenomen kan worden dat een burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan immers niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen immers ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt in dit kader dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt aldus dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Dat zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, wordt in de voormelde informatie terdege in rekening gebracht en doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd geen afbreuk. Deze bevoorrading vormt verder weldegelijk een nuttige overweging teneinde de impact van het conflict op de inwoners van Bagdad in te schatten.

Tevens blijkt uit de voormelde informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald. *In casu* blijkt dit echter niet zo te zijn. Dat het Iraakse conflict een impact heeft op het schoolsysteem in geheel Irak en dat ook de scholen in Bagdad daardoor zwaar worden belast (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 12 en 17) wordt niet ontkend doch doet aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Eveneens blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze omwille van een aantal factoren zwaar onder druk. De door verzoeker aangevoerde informatie doet hieraan geen afbreuk (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 23 en 24). Uit deze informatie blijkt, net als uit de voormelde landeninformatie, dat het gezondheidssysteem in Irak en Bagdad zwaar onder druk staat en dat de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk is. Dit wordt echter niet betwist. Dat er in Bagdad nog gezondheidszorg voorhanden is, vormt weldegelijk een nuttige overweging ter inschatting van de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad.

Ook het feit dat het nachtelijke uitgaansverbod in Bagdad blijkens de voormelde landeninformatie na meer dan tien jaar werd opgeheven, duidt erop dat de situatie aldaar niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten niet van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate ernstig was dat deze geen opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Ook de restaurants in Bagdad bleven tijdens de ramadan bovendien 's nachts voor het eerst weer open.

Daarenboven blijven blijkens de hoger aangehaalde landeninformatie in Bagdad de verkeerswegen open en is de internationale luchthaven er operationeel. Ook deze vaststellingen vormen weldegelijk een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van deze situatie op het leven van de inwoners van Bagdad. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat deze in hoofde van hun burgers een reëel risico op ernstige schade met zich bracht, kan immers worden aangenomen dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt en op deze wijze hun eigen positie zouden hebben versterkt of gevrijwaard.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjiiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. In dit kader kan bovendien worden herhaald dat verzoeker zelf sjiiet is en, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat of in welke omstandigheden hij in de negatieve aandacht zou dreigen te komen van de in Bagdad aanwezige sjiiitische milities.

Daarenboven blijven blijkens de voormelde landeninformatie diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN aanwezig in de hoofdstad van Irak. Dat zij in de internationale zone opereren doet hieraan geen afbreuk. Zo de situatie in Bagdad-stad daadwerkelijk dermate ernstig was dat deze beantwoordde aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en zo de stad werkelijk werd belegerd, een strijdtoneel vormde of dreigde te vallen, kan immers worden aangenomen dat de voormelde vertegenwoordigers, organisaties en agentschappen deze stad zouden hebben verlaten.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Waar verzoeker beweert dat het CGVS geen cijfers of specifieke gegevens naar voor zou brengen om hard te maken dat er geen massaal vertrek van Irakezen uit Bagdad is, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze met recht repliceert dat in de voormelde landeninformatie wordt aangegeven dat het aantal IDP's die vanuit Bagdad in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten in mei 2015 62.382 personen betrof, alsmede dat Irakezen vanuit elders in Irak massaal (ongeveer een half miljoen) hun toevlucht zochten tot de provincie Bagdad. Aldus blijkt weldegelijk duidelijk uit het dossier dat de Bagdadis zelf niet massaal vluchtten en dat Irakezen uit andere regio's in Irak massaal hun toevlucht zochten tot de provincie Bagdad. Waar verzoeker nog verwijst naar de toestroom van Iraakse vluchtelingen in Europa en België, dient te worden opgemerkt dat uit de door hem gehanteerde statistieken geenszins kan worden afgeleid dat deze vluchtelingen afkomstig zouden zijn van Bagdad. Verzoeker erkent dit overigens uitdrukkelijk in het onderhavige verzoekschrift. Aldus weerlegt hij de voormelde, terechte vaststellingen niet.

Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert of minstens een terugkeer aanvraagt naar Bagdad bovendien fors gestegen. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd waar hij poneert dat dit geen aanwijzing geeft inzake de vraag of de situatie in Bagdad al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Indien deze Bagdadis zelf van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat zij niet zouden (willen) terugkeren naar hun regio van herkomst. De blote bewering dat Bagdad mogelijk niet de eindbestemming van deze personen was, kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan het voorgaande. Evenmin doet de verwijzing naar de mogelijke motivatie, levensomstandigheden en privémiddelen van de betrokkenen hieraan afbreuk. Zo deze personen van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming

zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden. Verzoeker uit kritiek op voormelde informatie, poneert dat deze geen ernstige studie vormt en is van mening dat hierin een volledige beschrijving van het gehele beschermingsbeleid van de betrokken landen met verwijzing naar nuttige rechtspraak diende te worden opgenomen. Verzoeker brengt over dit alles echter zelf niet het minste begin van informatie bij. Evenmin toont hij aan dat de voormelde informatie niet correct zou zijn, dat de inhoud hiervan niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid of dat hiermee geen rekening gehouden zou mogen worden. De Raad acht de wijze waarop verweerder onderzoekt hoe andere landen de situatie in Bagdad inschatten een relevante en nuttige overweging teneinde deze situatie te beoordelen.

Dient bovendien erop te worden gewezen dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure verklaringen aflegde die het op heden in zijn hoofde aangevoerde reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet ernstig relativeren. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker, die tot eind maart 2015 in Irak vertoefde, zelf nooit enig ernstig, aan de veiligheidssituatie in Bagdad gerelateerd probleem kende (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.9.). Verzoeker en zijn familie hadden het voorts financieel goed en zij hadden allemaal werk. Daarenboven verklaarde verzoeker, gevraagd om zijn wijk te omschrijven: *“Het was een rustige stabiele wijk en ook gemengd, progressieve mensen in het algemeen, zeker geen volkse wijk”*. Even verder maakte hij bovendien de vergelijking met de situatie in de periode 2005-2007 en stelde hij dat de situatie in zijn wijk, in tegenstelling met in deze periode, *“Goed”* en *“niet zo erg”* was. Verder bevinden zich nog tal van verzoekers naaste familieleden zich in Bagdad. Verzoeker stelde daarbij weliswaar op algemene wijze dat de algemene situatie er niet zo goed was en dat de levenstoestand er moeilijk was, doch hij maakte nergens enige melding van ernstige, recente en aan de veiligheidssituatie in Bagdad gerelateerde problemen of incidenten in hoofde van zijn familieleden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2-5).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het “Upper Tribunal” (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (*Article 15(c)*)) *Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op het voorgaande en op het gegeven dat verzoeker geen andere argumenten aanvoert ter adstructie van de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, wordt de schending van dit artikel evenmin dienstig aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS